

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5CdoR/16/2024
Identifikačné číslo spisu:	1220201402
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1220201402.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Eriky Zajacovej v právnej veci navrhovateľky I. N., narodenej XX. Z. XXXX, G., K. E. X, zastúpenej advokátkou JUDr. Denisou Jánošíkovou, Bratislava, Klincová 35, proti osobe, ktorá je podľa návrhu povinná platiť výživné O. N., narodenému XX. Q. XXXX, S., K. W. XXXX/X, zastúpenému advokátkou JUDr. Radkou Paulínyovou, Bratislava, Štefanovičova 12, o určenie vyživovacej povinnosti, vedenej na bývalom Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 27Pc/4/2020, o dovolaniach navrhovateľky a osoby, ktorá je podľa návrhu povinná platiť výživné proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 10. júla 2024 sp. zn. 12CoP/75/2023, takto

rozhodol:

Dovolania navrhovateľky a osoby povinnej platiť výživné z a m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 26. októbra 2022 č. k. 27Pc/4/2020-791 rozhodol, že otec je povinný platiť výživné na plnoletú dcéru I. N., nar. XX. XX. XXXX vo výške 230 eur vždy k 15. dňu v mesiaci vopred k rukám plnoletého dieťaťa počnúc odo dňa 13. 03. 2020 (I. výrok), zročné výživné, ktoré otcovi vzniklo za obdobie od 13. 03. 2020 do 15. 11. 2022 vo výške 6.669,24 eur je otec povinný zaplatiť k rukám plnoletej dcéry do 60 dní od doručenia tohto rozsudku (II. výrok), zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 28P/228/2017-73 zo dňa 16. 05. 2019 v časti o vyživovacej povinnosti otca k I. N., nar. XX. XX. XXXX (III. výrok), zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 27Pc/6/2020-11 zo dňa 25. 03. 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave 11CoP/140/2020-75 zo dňa 10. 06. 2020 (IV. výrok), vo zvyšnej časti návrh navrhovateľky zamietol (V. výrok) a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (VI. výrok).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka sa návrhom podaným na súd prvej inštancie dňa 13. 03. 2020 domáhala určenia vyživovacej povinnosti otca sumou 600 eur mesačne. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vzťahy v rodine sú napäté a plynutím doby sa vyostrejujú. Manželstvo rodičov plnoletého dieťaťa bolo rozvedené v máji 2019. Vtedy maloletá I. bola na čas po rozvode manželstva

zverená do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, výživné počas striedavej osobnej starostlivosti určené nebolo. Po rozvode manželstva žili bývalí manželia v spoločnej domácnosti do februára 2020, kedy bývalá manželka vymenila zámky na rodinnom dome a garáži, v ktorej spolu prevádzkovali autoservis a ktorá patrila do BSM. Deti narodené z manželstva (I. aj Z.) zostali bývať s matkou na adrese K.U. E. X/A, G. a otec sa musel odsťahovať. Matka I. povinnému naďalej zamedzovala vstup do autoservisu, kde dovtedy vykonával svoju podnikateľskú činnosť prostredníctvom obchodnej spoločnosti O., N..V.Q., ktorej spoločníkmi sú obaja bývalí manželia. Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 21C/19/2020 vydal neodkladné opatrenie, napriek tomu mu bývalá manželka odmieta sprístupniť garáž, z ktorého dôvodu nemá povinný žiaden zdroj príjmu. Od doby, kedy otec opustil spoločnú domácnosť, žije plnoletá dcéra I. s matkou a otec na jej výživu žiadnou sumou neprispieval. V priebehu konania začal otec platiť na dcéru výživné vo výške 29,42 eur, čo vyplynulo zo súhlasnej výpovede oboch účastníkov. Tunajší súd uznesením vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 27Pc/6/2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/14/2020-75 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil otcovi povinnosť platiť na dcéru výživné vo výške 230 eur mesačne, ktorú si doposiaľ neplní a naďalej platí na dcéru výživné vo výške 29,42 eur mesačne. Navrhovateľka do septembra 2021 študovala na súkromnom gymnáziu externe (externé štúdium na gymnáziu bolo indikované jej zdravotným stavom) a od septembra 2021 študuje na Právnickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave dennou formou štúdia. Lekárskymi správami navrhovateľka preukázala dlhodobo nepriaznivý psychický stav, trpí sociálnou fóbiou, je nastavená na medikamentóznou liečbu. Súd prvej inštancie mal preukázané, že od poslednej úpravy výživného s účinnosťou od februára 2020 došlo k podstatnej zmene pomerov, ktorá spočíva v tom, že otec sa zo spoločnej domácnosti odsťahoval, navrhovateľka zostala bývať v spoločnej domácnosti s matkou, striedavá osobná starostlivosť sa nerealizovala, pričom otec platí na svoju dcéru výživné vo výške 29,42 eur. Vzhľadom na vek navrhovateľky a prípravu na budúce povolanie je nepochybné, že na jej strane došlo k podstatnej zmene pomerov, ktorá dostatočne odôvodňuje uplatnenie nároku na určenie výživného. Matka si časť vyživovacej povinnosti plní osobne vynakladanou starostlivosťou o navrhovateľku, dlhodobo hradí náklady spojené s jej štúdiom a popri tom má ďalšiu vyživovaciu povinnosť k maloletému Z., na ktorého otec v súčasnosti platí výživné v sume 30 eur namiesto súdom stanovenej sumy 200 eur mesačne. Matka sa zamestnáva v autoservise KENE Servis s.r.o., kde dosahuje čistý mesačný príjem cca 1000 eur. Otec je vyučený lodný mechanik, dlhodobo pracuje s autami. K potvrdeniam z prevádzok, v ktorých sa uchádzal o zamestnanie súd uviedol, že nie je zrejmé, či išlo o prevádzky náhodne vybrané povinným alebo o prevádzky, ktoré skutočne hľadajú pracovné sily. To, že nemá k dispozícii svoj autoservis, neznamená, že nemôže prácu vykonávať na základe pracovnej zmluvy, dohody o vykonaní práce alebo živnosti pre iný autoservis. Súd prvej inštancie neakceptoval jeho tvrdenia o nemožnosti zamestnať sa z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu (hypertenzia - zvýšený krvný tlak a dyslipidémia - zvýšený cholesterol), keďže týmito ochoreniami trpí 50 % dospeléj populácie v strednej Európe, existuje na ne účinná liečba a ľudia s nimi bežne pracujú. Sivý zákal je jav prirodzeného starnutia, pričom za operáciu jedného oka s najlacnejšou šošovkou musel povinný ako samoplatca zaplatiť 700 eur, za obe oči 1.400 eur. Súd prvej inštancie poukázal na daňové priznanie obchodnej spoločnosti O., N..V.Q. za rok 2018, t. j. v čase, keď povinný riadne podnikal, pričom už v tomto roku vykazovala spoločnosť stratu 12.998 eur. Z obsahu výpisu z účtu v peňažnom ústave povinného za rok 2020 zistil, že všetky kredity na účte predstavovali vklady v hotovosti, ktoré nasvedčujú tomu, že istý (nezdanený?) príjem povinný predsa len má.

1.2. Súd prvej inštancie poukázal na § 75 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. zákon o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o rodine“), ktorý rozšíril východiská na zisťovanie takzvanej potenciality príjmov, kedy princíp potenciality má prednosť pred princípom fakticity. Pri rozhodovaní o výživnom je potrebné prihliadnuť aj k zjavne nevyužitým schopnostiam povinného rodiča, ktorý má dieťa sústavne sa pripravujúce na budúce povolanie, ktoré nie je schopné samé sa živiť, preto je povinný s využitím svojich subjektívnych možností organizovať svoje pracovné aktivity tak, aby mal reálne možnosť riadne si plniť svoju vyživovaciu povinnosť.

1.3. Pri určovaní výšky výživného súd prvej inštancie prihliadol na vek navrhovateľky a jej odôvodnené potreby. V čase podania návrhu študovala na Súkromnom gymnáziu I., Bratislava, kde platila ročný poplatok 500 eur : 10 mesiacov = 50 eur mesačne, doučovanie - 350 eur mesačne, bývanie 350 eur pre štvorčlennú rodinu : 4 = 87,50 eur, strava - 300 eur mesačne/10 eur denne, čo predstavuje spolu 787

eur. V tejto sume nie sú ešte započítané poplatky za školské potreby, hygienické potreby, drogériu, doplatky za lieky, cestovné, ošatenie a voľnočasové aktivity, ktoré navrhovateľka vyčíslila nasledovne: drogéria - 35 eur, oblečenie, obuv - 100 eur, voľnočasové aktivity - 4 eur, fitness - 32 eur, telefón - 25 eur, pohonné hmoty - 130 eur. Tieto položky považoval súd prvej inštancie za nadhodnotené, resp. luxus, predovšetkým vo vzťahu k fitness tréningom a voľnočasovým aktivitám spolu v sume 72 eur, mesačným nákupom oblečenia za 100 eur a cestovaniu motorovým vozidlom (jedna osoba). Od septembra 2021 navrhovateľka nastúpila na vysokú školu, z ktorého dôvodu odpadla položka 350 eur za doučovanie a školský poplatok, na strane druhej pribudli výdavky spojené s návštevou vysokej školy: ISIC - 10 eur, študijná literatúra na začiatku školského roka - 162,28 eur. Za tri zubné ošetrenia zaplatila 270 eur, 03. 10. 2022 bola na kontrole u psychiatricky MUDr. S. - 50 eur a 22. 08. 2022 si vyzdvihla v lekární lieky za 13,60 eur. Súd prvej inštancie vyjadril presvedčenie, že otcove konanie je reakciou na počínanie bývalej manželky, ktorá mu znemožňuje prístup do autoservisu, kde vykonával svoju podnikateľskú činnosť, čo ho však nemôže zbaviť povinnosti plniť si svoju výživovaciu povinnosť a nemôže byť ospravedlním toho, že otec už vyše 2,5 roka nepracuje. Vzhľadom na doterajšie skúsenosti a prax v oblasti servisu automobilov má možnosť zamestnať sa s minimálnym príjmom vo výške 1000 eur mesačne. Súd prvej inštancie poukázal na to, že navrhovateľka sa pripravuje v riadnom dennom štúdiu na svoje zamestnanie právničky, preto ak brigáduje v bagetérii, nemožno tvrdiť, že je schopná sa sama živiť. Výživovacia povinnosť, z uhla pohľadu prípravy na povolanie dieťaťa, končí dosiahnutím prvého najvyššieho stupňa vzdelania v bežnom vzdelávacom procese - prvá ukončená vysoká škola alebo univerzita. S prihladením na odôvodnené výdavky navrhovateľky došiel k záveru, že suma 250 eur je primeraná výška výživného, ktorou je otec povinný prispievať na svoju plnoletú dcéru. V prevyšujúcej časti jej návrh ako nedôvodný zamietol. Výživovacia povinnosť otca k plnoletej dcére určil počnúc dňom podania návrhu na súd (od 13. 03. 2020) - pomerná časť výživného za mesiac marec 2020 predstavuje 145,08 eur; od 4/2020 do 11/2022, t. j. za 32 mesiacov 8.000 eur. Povinný platil od 6/2020 výživné vo výške 29,42 eur; od 6/2020 do 11/2022 zaplatil na výživnom spolu 882,60 eur. Po odpočítaní uhradeného výživného predstavuje zročné výživné 7.176,24 eur (8.000 eur - 882,60 eur). Na vec aplikoval § 78 ods. 1, § 62 ods. 1 až 5, § 75 ods. 1, 2, § 77 ods. 1 a § 78 ods. 3 zákona o rodine.

1.4. Týmto rozsudkom súd prvej inštancie zároveň zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 28P/228/2017-73 zo 16. 05. 2019 v časti o vyživovacej povinnosti otca k I. N., nar. XX. XX. XXXX. Podľa § 337 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v spojení s § 2 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“) zrušil neodkladné opatrenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 27Pc/6/2020-11 z 25. 03. 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/140/2020-75 z 10. 06. 2020.

1.5. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP a vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolane otca rozsudkom z 10. júla 2024 sp. zn. 12CoP/75/2023 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II. a V. zmenil tak, že otec je povinný prispievať na výživu oprávnenej od 13. 03. 2020 do 30. 11. 2022 vo výške 230 eur mesačne a od 01. 12. 2022 vo výške 120 eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred do rúk oprávnenej a vo zvyšku návrh zamietol (I. výrok), rozhodol, že nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 13. 03. 2022 do 10. 07. 2024 vo výške 4.936,08 eur je otec povinný zaplatiť v sume 3.286,08 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a v sume 1.650 eur v splátkach po 70 eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (II. výrok), vyslovil, že týmto sa mení rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 28P/228/2017-73 zo 16. 05. 2019 v časti vyživovacej povinnosti otca k mal. I. (III. výrok) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov tohto konania (IV. výrok).

2.1. Odvolací súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozhodnutia, podaného odvolania a vyjadrení účastníkov v odvolacom konaní, ako aj celého obsahu spisu a po doplnení dokazovania na odvolacom pojednávaní potvrdením Sociálnej poisťovne, ústredie, Bratislava zo 17. 06. 2024, potvrdením Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo 17. 06. 2024, výsluchom účastníkov konania a rozpisom platieb výživného došiel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov došiel k správnym skutkovým

zisteniam, avšak v priebehu odvolacieho konania na strane povinného došlo k zmene jeho pomerov.

2.2. Odvolací súd zistil, že povinný má zhoršený zdravotný stav (chronická srdcová choroba), od roku 2017 je v dispenzárnej starostlivosti pre dyslipidémiu a arteriálnu hypertenziu, tiež u neurológa a ortopéda. Od 05. 02. 2023 je poberateľom predčasného starobného dôchodku, ktorý mu bol vyplácaný vo výške 524,70 eur mesačne, od 01. 07. 2023 vo výške 580,40 eur mesačne a od 01. 01. 2024 vo výške 601,30 eur mesačne. Nie je poberateľom štátnych sociálnych dávok, pomoci v hmotnej núdzi ani ostatného sociálneho zabezpečenia poskytnutého Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava. Trpí zdravotnými problémami, ktoré sú dlhodobého charakteru, bol práceneschopný od 28. 11. 2022 do 01. 04. 2024, aktuálne podľa jeho vyjadrenia je tiež práceneschopný. Matka bola zamestnaná s čistým mesačným príjmom od januára 2019 do júna 2019 vo výške 568 eur, od júla 2019 do marca 2020 vo výške 1.007 eur, od januára 2020 do decembra 2020 vo výške 896 eur. Z potvrdenia Sociálnej poisťovne vyplynulo, že za obdobie od januára 2021 do augusta 2021 jej vymeriavací základ bol cca 1.300 eur, od septembra 2021 do novembra 2023 vo výške cca 970 eur a z potvrdenia zamestnávateľa vyplynul jej netto príjem v období od decembra 2023 do mája 2024 vo výške 951 eur. Rodičia sú spoluvlastníkmi nehnuteľnosti - garáže, matka je vlastníčkou rodinného domu. Obaja majú vyživovaciu povinnosť k plnoletému synovi Z., ktorá bola rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 59P/7/2021-675 z 21. 11. 2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 12CoP/15/2023-1076 z 10. 07. 2024 znížená zo sumy 200 eur mesačne na sumu 110 eur mesačne od 01. 12. 2022. Rozhodnutie nie je právoplatné. Plnoletý Z. je študentom strednej školy a od septembra 2024 plánuje pokračovať v štúdiu na vysokej škole. Odvolací súd k pomerom povinného ďalej doplnil, že bratislavský kraj je región s najnižšou mierou nezamestnanosti. Súd prvej inštancie správne uviedol, že prevádzky autoservisov boli otvorené aj počas koronakrízy a skutočnosť, že povinný nemá k dispozícii svoj autoservis, neznamená, že nemôže prácu vykonávať na základe pracovnej zmluvy, dohody o vykonaní práce alebo živnosti pre iný autoservis. Odvolací súd súhlasil s odôvodnením súdu prvej inštancie, že nebolo možné akceptovať tvrdenia povinného o tom, že sa nemôže zamestnať z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu. Povinný lekáorskými správami síce preukázal, že jeho zdravotný stav je zhoršený, avšak nepreukázal, že mu znemožňuje výkon práce, ktorým by si mohol zabezpečiť pravidelný zdroj príjmu. V tomto smere odvolací súd poukázal na body 68. a 70. rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými sa plne stotožnil.

2.3. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že v danej veci boli splnené podmienky pre určenie výživného povinného pre oprávnenú, keď dospel k záveru, že rodič má povinnosť prispievať na výživu dieťaťa až do času, kým dieťa nie je schopné sa samo živiť. Od ostatného rozhodovania o výživnom v roku 2019 do začatia tohto konania uplynul necelý rok a do rozhodnutia odvolacieho súdu uplynulo 5 rokov. V čase začatia tohto konania povinný na výživu oprávnenej prispieval iba výživným vo výške cca 29 eur mesačne, ktorá suma nedosahuje ani minimálne výživné vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Súd prvej inštancie správne ustálil, že v uvedenom období na strane účastníkov konania došlo k takej zásadnej zmene pomerov, ktorá odôvodňovala určenie výživného povinného na oprávnenú, pretože ostatným rozhodnutím, ktorým bola oprávnená zverená do striedavej osobnej starostlivosti, výživné bolo neurčené. Vzhľadom na preukázaný skutočný stav odvolací súd považoval za dôvodnú súdom prvej inštancie určenú povinnosť prispievať na výživu oprávnenej výživným vo výške 230 eur mesačne odo dňa 13. 03. 2020 do 30. 11. 2022 s prihliadnutím na odôvodnené výdavky oprávnenej a možnosti a schopnosti povinného v tom období.

2.4. Odvolací súd musel vziať do úvahy nové skutkové tvrdenia uvádzané navrhovateľom (zrejme povinným, pozn.), ktoré nastali po rozhodnutí súdu prvej inštancie a podstatným spôsobom ovplyvnili pomery na strane povinného, ktorý zostal od 28. 11. 2022 do 01. 04. 2024 práceneschopný. Za uvedené obdobie nepoberal nemocenské dávky, ani dávky v hmotnej núdzi. Od 05. 02. 2023 nastúpil na predčasný starobný dôchodok, ktorý mu bol od 05. 02. 2023 vyplácaný vo výške 524,70 eur mesačne, od 01. 07. 2023 vo výške 580,40 eur mesačne a od 01. 01. 2024 vo výške 601,30 eur mesačne. Povinný nebol a nie je poberateľom štátnych sociálnych dávok ani pomoci v hmotnej núdzi. Uvedený dôchodok je jeho jediným príjmom, pričom z dôvodu dlhodobo pretrvávajúcich zdravotných problémov a nástupu na predčasný starobný dôchodok sa jeho možnosť zamestnať sa objektívne znížila a nemožno preto ani uplatniť princíp potenciality príjmov. Túto skutočnosť odvolací súd zohľadnil tak, že za obdobie od 01. 12. 2022 znížil jeho vyživovaciu povinnosť na 120 eur mesačne. V tejto súvislosti odvolací súd dal do pozornosti Metodiku pre výpočet výživného zverejnenú Ministerstvom

spravodlivosti SR, ktorá je síce materiálom odporúčacieho charakteru, jeho zámerom je však zjednocovanie procesných postupov a rozhodovacej praxe súdov v rodinnoprávnej agende, pričom z tejto metodiky vyplýva, že v prípade existencie dvoch vyživovacích povinností potom k dieťaťu vo veku 19 a viac, navštevujúceho vysokú školu, predstavuje primerané výživné cca 20 % z priemerného čistého mesačného príjmu povinného rodiča, čo v danej veci vzhľadom k ustálenému príjmu povinného za obdobie od 01. 12. 2022 predstavovalo sumu cca 120 eur. Vzhľadom k takto určenej výške bežného výživného od podania návrhu na súd prvej inštancie dňa 13. 03. 1920 (správne 2020, pozn.), vznikol povinnému ku dňu vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu dňa 10. 07. 2024 nedoplatok na zročnom výživnom, pri výpočte ktorého odvolací súd zohľadnil jednak termín splatnosti výživného, a to 15. deň v príslušnom mesiaci a jednak sumu výživného 1.169,05 eur, ktorú v uvedenom období povinný dobrovoľne zaplatil (ako vyplýva z prehľadu platenia výživného predloženého oprávnenou, ktoré povinný nespochybnil). Odvolací súd nedoplatok na zročnom výživnom určil ako rozdiel sumy súdom prvej inštancie určeného výživného v období od 13. 03. 2020 do 30. 11. 2022 vo výške 230 eur mesačne a následne odvolacím súdom zmeneného na 120 eur mesačne za obdobie od 01. 12. 2022 do 10. 07. 2024 a celkovo povinným zaplateným výživným vo výške 1.169,05 eur a náhradným výživným vo výške 2.572,25 eur a výživným uhradeným v exekučnom konaní vo výške 1.103,60 eur nasledovne: Povinný mal zaplatiť výživné celkom vo výške 9.780,98 eur - v mesiaci marec 2020 (1 deň po 7,42 eur x 19 dní) 140,98 eur, zostávajúcich 9 mesiacov v r. 2020 (230 eur x 9) 2.070 eur, 12 mesiacov v r. 2021 (230 eur x 12) 2.760 eur, 11 mesiacov v r. 2022 (230 eur x 11) 2.530 eur, čo je spolu 7.500 eur, v mesiaci december 2022 120 eur, 12 mesiacov v r. 2023 (120 eur x 12) 1.440 eur, 6 mesiacov v r. 2024 (120 eur x 6) 720 eur, čo je spolu 2.280 eur. Z prehľadu platieb vyplynulo, že povinný uhradil 1.169,05 eur, formou náhradného výživného bolo uhradených 2.572,25 eur a v exekúcii 1.103,60 eur, spolu 4.844,9 eur. Po odpočítaní zaplateného výživného nedoplatok celkom predstavuje sumu 4.936,08 eur (9.780,98 - 4.844,90), ktorú odvolací súd povinnému povolil uhradiť s prihliadnutím na jeho pomery zistené v konaní a tiež dĺžku obdobia, za ktoré riadne povinný neprispieval, za použitia § 232 ods. 3, 4 CSP do rúk oprávnenej v sume 3.286,08 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti v sume 1.650 eur povolil povinnému splátky po 70 eur mesačne spolu s bežným výživným.

2.5. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Vzhľadom na uvedené v súlade s § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a vo veci rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

2.6. O nároku na náhradu trov tohto (prvoinštančného a odvolacieho) konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP za použitia § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu nárok, keďže nezistil žiaden z dôvodov pre pripustenie výnimiek z jeho aplikácie.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka - osoba oprávnená na výživné (ďalej aj „dovolatelka“) tvrdiac dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP, keď odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň mala za to, že dovolanie je prípustné z dôvodu, že pri rozhodovaní o dôležitej právnej otázke sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu trpí podľa názoru dovolateľky vadou znátočnosti kvôli nesprávnemu vyhodnoteniu dôvodov rozhodných pre zníženie vyživovacej povinnosti povinného voči dovolateľke a odklonenia sa od ustálenej rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít.

3.1. Podstatou dovolania bola námietka, že odvolací súd pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti otca nezohľadnil zásadné faktory, a to 1) jeho celkové majetkové pomery a podnikateľskú minulosť, životný štandard, ako aj preukázané úmyselné konanie, ktorým sa snažil znížiť si svoju vyživovaciu povinnosť, 2) jeho schopnosti a možnosti sa zamestnať a dosahovať tak vyšší príjem ako je príjem z predčasného dôchodku, 3) nevysporiadal sa náležite so zdravotným stavom povinného a jeho vplyvom na potencialitu jeho príjmu; nezisťoval, prečo nepoberal sociálne dávky a nevysporiadal sa s možným nárokom povinného na invalidný dôchodok, 4) nezohľadnil odôvodnené potreby a oprávnené náklady dovolateľky. S poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 36/2010 uviedla, že súdy pri posudzovaní výšky vyživovacej povinnosti povinného k dieťaťu majú dôsledne skúmať podmienky prípadného zníženia vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu, nakoľko zníženie vyživovacej povinnosti nie je možné považovať za súladné s najlepšimi záujmami dieťaťa. Súd bol povinný skúmať, či zdravotné

problémy povinného sú tak závažné, že mu neumožňujú riadne sa zamestnať. V tomto smere odvolací súd hrubým spôsobom porušil práva dovolateľky, keď zistenia súdu prvej inštancie o účelovosti konania povinného prehliadol a napriek tomu, že povinný objektívne nepreukázal dôvody na zníženie jeho vyživovacej povinnosti, o tejto odvolací súd rozhodol, a to ku dňu vystavenia potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti povinného. Odvolací súd nesprávne vyhodnotil začatie poberania predčasného starobného dôchodku povinným ako skutočnosť odôvodňujúcu zníženie vyživovacej povinnosti povinného napriek tomu, že skutočné majetkové pomery povinného sa začatím poberania predčasného starobného dôchodku reálne zlepšili. Zároveň opomenul vyhodnotiť skutočnosť, že povinný pred poberaním starobného dôchodku nevykazoval žiaden príjem, napriek jeho potencialite dosahovať príjem na úrovni priemerného zárobku v bratislavskom kraji. Odvolací súd odignoroval ustálenú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej nástup povinného na predčasný starobný dôchodok ani dočasná práceneschopnosť trvajúca hoc aj dlhší čas (od 01.12.2022 do 4/2024), nemôže byť dôvodom na zníženie vyživovacej povinnosti, ak na takýto postup nie sú splnené objektívne dôvody, t. j. napríklad zlý zdravotný stav povinného, ktorý však nemôže byť odôvodnený bežnými zdravotnými komplikáciami, ktoré mu nebránia sa riadne zamestnať a vykonávať zárobkovú činnosť. Odvolací súd pochybil, keďže objektívne nezohľadnil a nevyhodnotil dôkazy o zdravotnom stave povinného a nepreskúmal dôvody, pre ktoré sa povinný vzdal lepšieho príjmu a radšej nastúpil na predčasný starobný dôchodok, ktorý nedosahuje ani 50 % potenciality príjmu povinného v jeho veku a s jeho zdravotným stavom. Odvolací súd sa nezaoberal námietkami dovolateľky týkajúcimi sa zdravotného stavu jej otca. Napadnutý rozsudok nie je dostatočne odôvodnený, keďže sa súd nevenoval vykonaným dôkazom a vydal rozsudok nezodpovedajúci najlepšiemu záujmu dovolateľky. Spôsobom, akým vyhodnotil dôkazy predkladané účastníkmi v konaní došlo k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces. Odvolací súd uprednostnil záujem povinného nad záujmom dieťa denne študujúceho vysokú školu a striktne sa držal príjmu povinného a nie jeho možností, schopností, životnej úrovne a potenciality príjmu.

3.2. S poukazom na uvedené navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie aj osoba, ktorá je podľa návrhu povinná platiť výživné - otec (ďalej aj „dovolať“) tvrdiac dovolacie dôvody v zmysle § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP.

4.1. Uvedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia viacerých právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené, a to, či je hmotnoprávne i procesnoprávne prípustné zníženie výživného súdom do výšky, ktorá postihuje finančné prostriedky nevyhnutné na uspokojenie bežných potrieb povinného rodiča, t. j. pri čistom príjme starobného dôchodku 379,70 eur (po odrátaní sumy vo výške exekučných zrážok z dôchodku od 08. 09. 2023). Odvolací súd bagatelizoval význam exekučných zrážok zo starobného dôchodku vo výške 221,60 eur od januára 2024 a povinnosť splácania exekúcií v budúcnosti, t. j. povinnosti povinného rodiča z hľadiska zmeny pomerov boli vyhodnotené nesprávne, pretože súd mal relevantne prihliadnuť na výšku starobného dôchodku v budúcnosti, kedy sa nepredpokladá jeho rapídne zvýšenie. Tiež bagatelizoval zdravotný stav dovolateľa, keď pri určení výšky výživného postupoval v súlade s Metodikou pre výpočet výživného zverejnenou Ministerstvom spravodlivosti SR v roku 2024. Odvolací súd pri určení výšky výživného od 13. 03. 2020 do 30. 11. 2022 nezohľadnil PN dovolateľa od 08. 03. 2021 do 22. 03. 2021 a dlhodobú PN od 19. 08. 2021 do 22. 11. 2021, nezohľadnil jeho zdravotné ťažkosti - pretrvávajúce problémy s chrbticou, bedrovým kĺbom, chodidlom a pretrvávajúce bolesti pri pohybe (zhoršili sa v dôsledku úrazu spôsobeného napadnutím plochoťou I. v lete 2021 v bráne rodinného domu), kvôli ktorým si nemohol nájsť riadne zamestnanie, pričom okrem PN predložil priamo na pojednávaní správu z urgentného príjmu z mesiaca september 2022.

4.2. Odvolací súd pochybil, keď pri určení výšky výživného striktne vychádzal z Metodiky pre výpočet výživného zverejnenej Ministerstvom spravodlivosti SR a nezohľadnil individuálne pomery dovolateľa. Ďalším dôvodom podania dovolania je skutočnosť, že takáto právna otázka nebola doposiaľ vyriešená v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR, nakoľko prijatá odporúčaná metodika výpočtu výživného bola vypracovaná v roku 2024. Tabuľka obsiahnutá v Metodike je určená pre štandardné prípady, kedy odôvodnené potreby oprávneného budú zodpovedať potrebám, ktoré možno označiť ako bežné, najmä vzhľadom na vek a zdravotný stav dieťaťa. Predmetný prípad ale nie je obvyklý, nakoľko jediným

príjmom dovolateľa je starobný dôchodok zaťažený exekučnými konaniami so zrážkou vo výške 221,60 eur, pričom výška jeho čistého príjmu je 379,70 eur. Odvolací súd pri určení výživného vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, ak za jediný (čistý) príjem dovolateľa považoval príjem vo výške 601,30 eur a nie sumu 379,70 eur. U dovolateľa nie je perspektíva, že sa jeho zdravotný stav bude zlepšovať a bude schopný zvýšiť svoj príjem. Na bežné výdavky a výdavky na zdravotnú starostlivosť mu zostane 259,70 eur (379,70 eur - 120 eur). Právne posúdenie odvolacieho súdu pri určení výšky vyživovacej povinnosti dovolateľa je nesprávne, keďže súd správne určenú právnu normu nesprávne vyložil a na daný skutkový stav nesprávne aplikoval, keďže nezohľadnil jediný možný príjem dovolateľa, či už v čase rozhodovania, ako aj v čase do budúcnosti, keď v bode 25 rozsudku potvrdil, že dovolateľ má zhoršený zdravotný stav. Relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP je právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bola určená výška výživného na plnoletého Z.. Otázka výpočtu výšky výživného podľa Metodiky odporúčanou Ministerstvom spravodlivosti SR bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom pre prípad výpočtu výživného z čistého príjmu, ktorý zodpovedá životnému minimu, vyriešená nesprávne.

4.3. Ďalším dôvodom podania dovolania je zmatečnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 420 písm. f) CSP, kedy na jednej strane súd poukazuje na Metodiku výpočtu výživného a na strane druhej nezohľadňuje nie bežný a metodikou neupravený skutkový stav na strane povinného rodiča, ktorého jediným príjmom je predčasný starobný dôchodok vo výške 379,70 eur a nemožnosť si nájsť iný vyšší príjem vzhľadom na zdravotný stav. Dovolateľ mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, je porušené jeho právo na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá aj špecifickými námietkami strany sporu - zdravotným stavom dovolateľa. Dovolateľ tvrdil, že právo na spravodlivý proces bolo porušené tým, že súd nezohľadnil nie obvyklý spôsob jeho príjmu a pri určení výšky výživného vychádzal z percentuálnych tabuliek odporúčanej výšky výživného na základe Metodiky výpočtu výživného, ktorý má mať len odporúčací charakter a nemožno ho používať na všetky prípady, ako aj na prípady, kedy príjem povinného rodiča je po odpočítaní exekučných zrážok vo výške životného minima, pričom prijímateľom je osoba, ktorej zdravotný stav je postačujúci na získanie nového zamestnania, a to nie len prechodne. Absencia riadneho a presvedčivého odôvodnenia napadnutého rozsudku má za následok jeho nepreskúmateľnosť. V odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje vyporiadanie sa s otázkou zdravotného stavu a vplyv na určenie výšky výživného od 13. 03. 2020 do 30. 11. 2022 (PN dovolateľa od 08. 03. do 22. 03. 2021, 19. 08. 2021 do 22. 11. 2021) vo výške 230 eur a platenia výživného od 01. 12. 2022 vo výške 120 eur na plnoletú I. plus zročné výživné 3.286,08 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a zročné výživné 1.650 eur v splátkach po 70 eur mesačne, a to všetko pri čistom príjme dovolateľa 379,70 eur.

4.4. S poukazom na uvedené dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 %.

5. Povinný vo vyjadrení k dovolaniu oprávnenej uviedol, že ho považuje za klamlivé, nepodložené, účelové a v rozpore s dobrými mravmi. Zdôraznil, že úlohou dovolacieho súdu nie je zisťovanie skutkového stavu, nakoľko na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu, resp. skutočného stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie, nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Mal za to, že riadnym spôsobom preukázal zhoršenie svojho zdravotného stavu a nemožnosť zamestnať sa, pričom akákoľvek fyzická činnosť mu je lekármi výslovne zakázaná a je mu odporúčaný kľudový režim. Poukázal na jednotlivé zdravotné ťažkosti a podlomenú psychiku, pretože ako 63 ročný nemá vlastné bývanie a k vlastnému domu sa bez prítomnosti pracovníka exekútorského úradu alebo advokáta nemôže ani len priblížiť bez strachu z fyzického alebo verbálneho útoku zo strany oprávnenej a jej rodinných príslušníkov žijúcich v nehnuteľnosti. Zdravotný stav mu zhoršuje bežné fungovanie a často je odkázaný na pomoc iných. Jeho jediným príjmom je starobný dôchodok vo výške 601,30 eur, zaťažený exekučnými konaniami so zrážkou vo výške 221,60 eur, a teda výška reálneho príjmu povinného (finančné prostriedky na bežný život) predstavuje sumu 379,70 eur. Ďalej uviedol, že do priestoru autoservisu, v ktorých podnikateľskú činnosť prevádzkoval, mu oprávnená a osoby žijúce v nehnuteľnosti neumožňujú prístup od 02/2020. Z tohto dôvodu podal aj návrh na vydanie neodkladného opatrenia. Okrem rodinného domu a garáže, ktoré sú predmetom súdneho konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva na Mestskom súde

Bratislava IV pod sp. zn. B2-21C/19/2020, nie je vlastníkom žiadnej inej nehnuteľnosti. Nie je vlastníkom motorového vozidla a žiadne motorové vozidlo neužíva, keďže 01. 02. 2022 mu bol odobratý z dôvodu vedenia exekúcií z titulu dlžného výživného vodičský preukaz. Od februára 2020 nemal žiadny príjem a na svoje nevyhnutné životné náklady si požičiaval od rodiny, známych o čom založil do súdneho spisu dôkazy. Vyjadril sa tiež k životnému štandardu a správaniu dovolateľky, ktorá žije finančne náročným životom. Mal za to, že odvolací súd nerozhodol v rozpore so záujmami dcéry, ktorá síce študuje dennou formou vysokú školu, ale má možnosť privyrábať si brigádnicke. Jej matka s priateľom využíva zariadený autoservis na vykonávanie opravárenských prác, a tak si zvyšuje svoj príjem. Povinný je presvedčený, že procesné práva dovolateľky v súdnom konaní neboli žiadnym spôsobom zo strany konajúcich súdov porušené.

6. Oprávnená vo vyjadrení k dovolaniu povinného uviedla, že s dôvodmi a odôvodnením dovolania nesúhlasí a navrhla ho zamietnuť. K použitiu metodiky zverejnenej Ministerstvom spravodlivosti SR uviedla, že odvolací súd ju spomenul v závere odôvodnenia rozsudku len na podporu správnosti svojho tvrdenia a nie ako východisko a základný dôvod rozhodnutia o znížení vyživovacej povinnosti povinného (bod 25 rozsudku). K zdravotnému stavu povinného uviedla, že povinný relevantným spôsobom nepreukázal zhoršenie zdravotného stavu do takej miery, ktorá by preukazovala objektívnu nemožnosť riadne sa zamestnať. Povinný nepožiadaval o prehodnotenie zdravotného stavu sociálnou poisťovňou za účelom zistenia závažnosti jeho zdravotného obmedzenia a možnosti priznania invalidného dôchodku v čase pred vznikom nároku na starobný dôchodok. Predložené lekárske správy nepreukazujú také zdravotné problémy, ktoré by mu bránili vykonávať pracovnú činnosť v jeho obore, prípadne v inom vhodnom obore. To, že povinný je poberateľom predčasného dôchodku sa neprieči tomu, aby si mohol nájsť prácu. Povinný nevykonáva žiadne úsilie smerujúce k tomu, aby si svoju vyživovaciu povinnosť plnil. Z konania povinného je zrejmé, že odchod do predčasného dôchodku si zabezpečil účelovo, pričom ďalej pracuje „na čierno“ a tiež vykonáva funkciu konateľa a spoločníka spoločnosti O., N..V.Q.. Čo sa týka majetkových pomerov povinného, resp. jeho príjmu, oprávnená má za to, že nástupom povinného na predčasný starobný dôchodok sa potencialita jeho príjmu oproti predchádzajúcemu obdobiu zvýšila a jeho reálny príjem je vyšší ako v čase rozvodového konania aj v čase podania návrhu na určenie vyživovacej povinnosti povinného. Na tomto mieste poukázala na body 68 a 70 rozsudku súdu prvej inštancie. Konanie povinného možno považovať za účelové s cieľom dlhodobo vzbudiť pred súdom dojem, že je vážne chorý a že je mu bránené v podnikaní, a to len s úmyslom zbaviť sa vyživovacej povinnosti. Zlý zdravotný stav a nemožnosť sa zamestnať povinný deklaroval minimálne od rozvodového konania (od roku 2019), t. j. nejedná sa o nové skutočnosti. Pracovná neschopnosť povinného bola dočasná (od 28. 11. 2022 do 01. 04. 2024). V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 36/2010-22. Poukázala na to, že rovnaký senát odvolacieho súdu rozhodoval v ten istý deň o vyživovacej povinnosti povinného k oprávnenej, ako aj k jej bratovi Z., t. j. súd mal pri rozhodovaní všetky informácie vrátane existencie dlhu na zročnom výživnom pre syna Z. a informácie o prebiehajúcej exekúcii. Mala za to, že ak by sa prihliadalo na príjem povinného len zo starobného dôchodku (pričom má preukázateľne aj ďalší príjem), tento príjem mu postačuje na úhradu výživného, ako aj úhradu zročného výživného a nie je tu dôvod pre ďalšie zníženie vyživovacej povinnosti povinného. Oprávnená sa systematicky pripravuje na výkon svojho povolania, nie je schopná sa sama živiť a je stále odkázaná na rodičov.

7. Povinný v reakcii na vyjadrenie oprávnenej uviedol, že obsahuje množstvo klamlivých informácií a účelových výkladov. Skutočností uvádzané oprávnenu týkajúce sa zdravotného stavu povinného, lekárskeho správ a potencionálnej možnosti sa zamestnať sa nezakladajú na pravde, nemajú oporu v zákone ani v reálnych možnostiach povinného. Oprávnená neopodstatnene predpokladá a dovoláva sa pracovnej schopnosti povinného bez zohľadnenia jeho dlhodobo zlého zdravotného stavu. Zotrval na doposiaľ uvedených tvrdeniach týkajúcich sa jeho zdravotného stavu, možnosti zamestnať sa, súčasných príjmov a správania dcéry. Uzavrel, že výživné vo výške 120 eur nepovažuje za primerané, nakoľko aj takáto výška výživného znižuje jeho životnú úroveň, možnosť zakúpiť si nevyhnutné veci pre život a v neposlednom rade zabezpečiť si primeranú liečbu na zmiernenie už v súčasnosti chronických bolestí.

8. Konanie vo veciach výživného plnoletých osôb sa od 01. júla 2016 riadi ustanoveniami CMP. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. CMP v § 76 a § 77a obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania v posudzovanej veci; prípustnosť podaných dovolaní bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolania podali účastníci konania, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpení v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP, časť vety pred bodkočiarkou) dospel k záveru, že obe dovolania treba zamietnuť.

Dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

10. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Obaja dovolatelia vyvodzujú prípustnosť svojich dovolaní z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany (účastníka konania) nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Vychádzajúc z obsahu podaných dovolaní (§ 124 ods. 1 CSP), obaja dovolatelia tvrdili, že odvolací súd sa dopustil porušenia ich práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP tým, že svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a pri rozhodovaní o výške výživného nezohľadnil všetky podstatné skutočnosti, a to jednak odôvodnené potreby navrhovateľky, a na strane druhej schopnosti, možnosti, zdravotný stav a majetkové pomery povinného.

14. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný

záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14.1. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani v opravnom konaní súd nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

15. Na margo námietky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Odvolací súd zrozumeľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup nemožno považovať za zjavne neodôvodnený či arbitrárny. Ak aj prípadne nereagoval na absolútne všetky námietky odvolateľa, táto skutočnosť nezakladá vadu zmatečnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože jednoznačne vysvetlil kľúčové dôvody svojho rozhodnutia.

15.1. V súdnej veci odvolací súd zmenil podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II. a V., nakoľko po rozhodnutí súdu prvej inštancie nastali nové skutočnosti, ktoré podstatným spôsobom ovplyvnili pomery na strane povinného. Odvolací súd doplnil dokazovanie na odvolacom pojednávaní potvrdením Sociálnej poisťovne, ústredie, Bratislava zo 17. 06. 2024, potvrdením Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo 17. 06. 2024, vylúchom účastníkov konania a rozpisom platieb výživného. Súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že boli splnené podmienky pre určenie výživného povinného pre oprávnenú, keďže rodič má povinnosť prispievať na výživu dieťaťa až do času, kým dieťa nie je schopné sa samo živiť. Vzhľadom na preukázaný skutočný stav odvolací súd považoval za dôvodnú súdom prvej inštancie určenú povinnosť prispievať na výživu oprávnenej výživným vo výške 230 eur mesačne odo dňa 13. 03. 2020 do 30. 11. 2022 s prihliadnutím na odôvodnené výdavky oprávnenej a možnosti a schopnosti povinného v tom období, avšak do úvahy musel zobrať skutočnosť, že otec zostal od 28. 11. 2022 do 01. 04. 2024 práceneschopný, pričom za toto obdobie nepoberal nemocenské dávky, ani dávky v hmotnej núdzi. Od 05. 02. 2023 nastúpil na predčasný starobný dôchodok, ktorý je jeho jediným príjmom, pričom z dôvodu dlhodobého pretrvávajúcich zdravotných problémov a nástupu na predčasný starobný dôchodok sa jeho možnosť zamestnať sa objektívne znížila a nemožno preto ani uplatniť princíp potenciality príjmov. Uvedené zohľadnil tak, že za obdobie od 01. 12. 2022 znížil jeho vyživovaciu povinnosť na 120 eur mesačne. Čo sa týka nedoplatku na zročnom výživnom, jeho presný výpočet, resp. postup, ako ho odvolací súd vypočítal, uviedol podrobne v bode 26 rozsudku.

15.2. Z okolností preskúmanej veci vyplýva, že sudy nižších inštancií v rámci zisťovania skutočného stavu veci (§ 35 CMP) postupovali v súlade so základnými princípmi civilného mimosporového konania. Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, ktoré odvolací súd doplnil. Hodnotiac výsledky tohto dokazovania odvolací súd dospel k záveru, že došlo k zmene pomerov na strane osoby povinnej platiť výživné (§ 78 ods. 1 zákona o rodine). Sudy v konaní zohľadnili jednak vek a odôvodnené potreby navrhovateľky, ktorá je študentkou vysokej školy (denná forma) a nie je schopná sama sa živiť (bod 70 rozsudku súdu prvej inštancie a bod 20 odvolacieho rozsudku), na druhej strane prihliadali na schopnosti, možnosti a majetkové pomery otca, ktorý po rozhodnutí súdu prvej inštancie (26. 10. 2022) zostal od 28. 11. 2022 do 01. 04. 2024 práceneschopný a od 05. 02. 2023 nastúpil na predčasný starobný dôchodok. Odvolací súd vysvetlil v bode 25 rozsudku, prečo nemohol (oproti súdu prvej inštancie) uplatniť princíp potenciality príjmov. Zároveň je zrejmé i výška a druh príjmu povinného

(dôchodok), z ktorého odvolací súd následne stanovil výživné na dcéru. Na tomto mieste dovolací súd iba poznamenáva, že prípadné exekúcie vedené proti povinnému nemožno považovať za zmenu pomerov podľa zákona o rodine, pretože exekučné zrážky sú len dôsledkom neplnenia si povinností zo strany povinného na základe rozhodnutia súdu. Odvolací súd sa tiež zaoberal zdravotným stavom povinného (body 21, 22 odvolacieho rozsudku). V odôvodnení rozsudku uviedol, ako vec právne posúdil a ktoré zákonné ustanovenia aplikoval (§ 62 ods. 1, 2, § 75 ods. 1 a § 78 ods. 1 zákona o rodine).

15.3. Vo vzťahu k námietke otca, že odvolací súd pri určení výšky výživného nesprávne vychádzal z Metodiky pre výpočet výživného zverejnenej Ministerstvom spravodlivosti SR, dovolací uvádza, že táto nie je opodstatnená, pretože odvolací súd na danú metodiku, ktorá je materiálom odporúčacieho charakteru, poukázal na zdôraznenie správnosti ním určenej výšky výživného a z jeho argumentácie je zjavné, že určenie výživného je v zmysle zákona nutné posudzovať individuálne s ohľadom na všetky okolnosti prípadu (bod 25 rozsudku).

16. Podľa názoru dovolacieho súdu zároveň vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje skutkové i právne závery prijaté súdmi nižšej inštancie. V súdnej veci dovolací súd nezistil v postupe súdov pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho vyhodnotenia predstavujúce porušenie práva účastníkov konania na spravodlivý proces. Z odôvodnení rozhodnutí odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, pričom podľa dovolacieho súdu sa ustálené skutkové závery nejavia ako svojvoľné. Fakt, že strana (resp. účastník konania) sa nestotožňuje so spôsobom vykonania a vyhodnotenia dôkazov a skutkových okolností, nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu (resp. účastníka konania) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

17. Dovolací súd taktiež pripomína, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu (resp. v mimosporových konaniach skutočného stavu) sú povolané súdy prvej a druhej inštancie a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade znátočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v prejednávanvej veci nezistil.

18. Pokiaľ navrhovateľka tvrdila, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou znátočnosti z dôvodu odklonenia sa od ustálenej rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít, dovolací súd pripomína, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu znátočnosti (R 24/2017).

19. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľmi namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd ďalej pristúpil k posúdeniu oboch dovolaní z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP

20. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne

posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

22. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia vecí, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

22.1. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Pritom sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia nezodpovedajú kritériu danému týmto ustanovením (1Cdo/51/2017, 2Cdo/71/2018, 3Cdo/172/2018, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/128/2017, 7Cdo/99/2018, 8Cdo/169/2018). Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z tohto ustanovenia, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu (3Cdo/141/2018).

22.2. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky relevantnej podľa § 421 ods. 1 CSP dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania.

22.3. V neposlednom rade je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP).

23. Dovolateľka (navrhovateľka) v dovolaní uvádza, že jej dovolanie je prípustné (aj) z dôvodu, že pri rozhodovaní o dôležitej právnej otázke sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, čo by zodpovedalo dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

24. Z obsahu dovolania navrhovateľky (článok 11 a § 124 ods. 1 CSP) však dovolací súd nezistil, akú právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, mal odvolací súd vyriešiť nesprávne. Dovolateľka v tomto smere argumentuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou zmatečnosti z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia dôvodov rozhodných pre zníženie vyživovacej povinnosti povinného voči dovolateľke a odklonenia sa od ustálenej rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít, ktorú v dovolaní nešpecifikovala. V dovolaní síce poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 36/2010-22, ktorým bola ako zjavne neopodstatnená odmietnutá sťažnosť sťažovateľa, ktorou napádal postup okresného súdu a krajského súdu v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom, avšak závery tohto rozhodnutia nemajú vo vzťahu k súdnej veci (resp. k vymedzeniu podstatnej právnej otázky) relevanciu. V dovolaní uviedla časť predmetného rozhodnutia týkajúceho sa výživného, ktorá je však citovaním argumentácie z rozsudku okresného súdu. Dovolateľka ďalej tvrdila, že odvolací súd odignoroval ustálenú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej nástup povinného na predčasný starobný dôchodok ani dočasná práceneschopnosť trvajúca hoc aj dlhší čas, nemôže byť dôvodom na zníženie vyživovacej povinnosti, ak na takýto postup nie sú splnené objektívne dôvody. Z uvedeného je zjavné, že dovolateľka v rámci dovolania v zásade namietala, že

odvolací súd pri rozhodovaní o vyživovacej povinnosti nezohľadnil majetkové pomery otca, jeho schopnosť zamestnať sa, nezaoberal sa jeho zdravotným stavom a nereflektoval odôvodnené potreby navrhovateľky. Dovolacia argumentácia sa vo všeobecnosti týkala nedostatkov v odôvodnení napadnutého rozsudku a nesprávneho vyhodnotenia skutkových okolností posudzovanej veci, resp. nedostatkov vo vyhodnotení dôkazov. Dovolací súd preto zastáva názor, že takáto dovolacia argumentácia významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

25. Čo sa týka otca (osoby, ktorá je podľa návrhu povinná platiť výživné), ten vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a) odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b) zároveň dovolací súd ešte neriešil.

26. Otec v dovolaní vymedzil právnu otázku, či je hmotnoprávne i procesnoprávne prípustné zníženie výživného súdom do výšky, ktorá postihuje finančné prostriedky nevyhnutné na uspokojenie bežných potrieb povinného rodiča, t. j. pri čistom príjme starobného dôchodku 379,70 eur (po odrátaní sumy vo výške exekučných zrážok z dôchodku od 08. 09. 2023). Z obsahu napadnutého rozsudku však vyplýva, že odvolací súd takúto otázku vôbec neriešil, a preto možno konštatovať, že rozhodnutie odvolacieho súdu ani nezáviselo od jej vyriešenia. Nesprávne právne posúdenie veci namietal aj vo vzťahu k aplikácii Metodiky pre výpočet výživného zverejnenej Ministerstvom spravodlivosti SR odvolacím súdom pri určení výšky výživného. Ani v tomto prípade však nevymedzil právnu otázku v súlade s § 421 ods. 1 písm. b) v spojení s § 432 ods. 2 CSP, pretože odvolací súd na túto metodiku poukázal v bode 25. svojho rozsudku iba podporne, a to na zdôraznenie správnosti určenej výšky výživného, ku ktorej dospel po vyhodnotení nových skutkových tvrdení uvádzaných otcom, ktoré nastali po rozhodnutí súdu prvej inštancie a podstatným spôsobom ovplyvnili pomery na jeho strane. Je tak zrejmé, že uvedená metodika nebola pri určení výšky výživného odvolacím súdom smerodajná. Možno potom uzavrieť, že právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), nemôže byť považovaná za relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP.

27. Dovolací súd záverom konštatuje, že prijatý záver odvolacieho súdu o výške určeného výživného, ktorý obaja dovolatelia spochybňujú, bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia jedinečných skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Jeho záveru z pohľadu primeraného uplatnenia zákonných kritérií pri určovaní výšky výživného nemožno nič vytknúť. Skutočnosť, že obaja dovolatelia so záverom odvolacieho súdu a jeho odôvodnením nesúhlasia, nepostačuje sama osebe k založeniu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP, ktorého podstatou je nesprávne právne posúdenie veci, nie prehodnocovanie skutkových záverov a ich relevantnosti vo vzťahu k právnemu záveru odvolacieho súdu.

28. V kontexte uvedených dôvodov dovolací súd vo vzťahu k obom podaným dovolaniam uzatvára, že tak dovolanie navrhovateľky, ako aj dovolanie otca uplatnené podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné. Dovolanie navrhovateľky uplatnené podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a dovolanie otca uplatnené podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je prípustné, nakoľko dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 ani jeden z dovolateľov nevymedzil spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, čo by bolo dôvodom na odmietnutie oboch dovolaní podľa § 447 písm. f) CSP. Vzhľadom na nedôvodnosť dovolaní podľa § 420 písm. f) CSP ale dovolací súd obe dovolania zamietol (§ 448 CSP).

29. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 52 CMP v spojení s § 453 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania, keď nezistil žiaden

dôvod pre aplikáciu výnimky zo zákonom ustanoveného pravidla.

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.